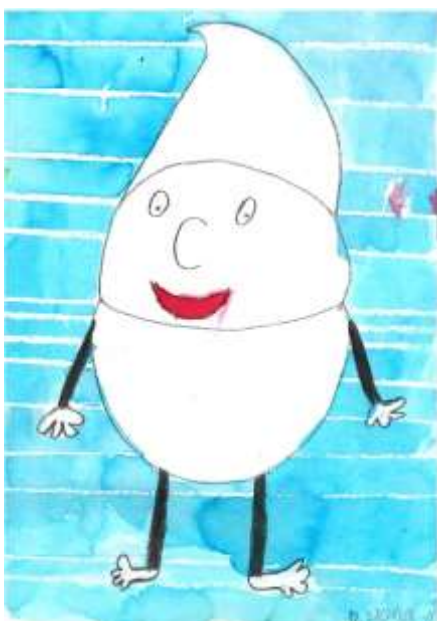






## Večerníčky



(Obrázky namalovali žáci 3. a 4. třídy s paní učitelkou Ptáčkovou.)

## Slovo úvodní (a závěrečné)

Dvanáctka je číslo, které značí celek. Máme dvanáct měsíců, dvanáct znamení zvěrokruhu a dvanáct čísel na ciferníku. Dvanáctka znamená celek, který se uzavírá. A jedna etapa se uzavírá i pro časopis Klíč.



Naposled totiž píšu úvodník jako jeho šéfredaktor. A také jsem naposled oznámkoval pololetní slohové práce i písemky z mluvnice jako klučenický učitel češtiny. Všechno co začíná, jednou končí a mě čekají nové obzory k dobývání.

Češtinu po mě přebírají dvě paní učitelky. V šesté a sedmé třídě Jana Ptáčková a v osmé a deváté třídě nová paní učitelka Marcela Žemličková. Třídním učitelem sedmé třídy se stává nový pan učitel Marcel Flemr, který přebírá předměty po Lence Šidelářové, protože ta odešla na mateřskou dovolenou.

Rád bych poděkoval všem, kteří do časopisu za dva a půl roku přispěli, především těm, kteří chodili pravidelně ve středu na novinářský kroužek. Kroužek po mě zatím nikdo nepřebírá, to ale neznamená, že i časopis skončí. Už to ovšem není na mě. Pokud za pár měsíců budu držet v rukou Klíč č. 13, bude to pro mě to největší možné zadostiučinění.

Děkuju i ostatním žákům, jak těm, které jsem učil, tak těm mladším, které jsem neučil, ale potkával jsem se s nimi na chodbách, zeptal se, jak se mají, občas prohodil nějaký ten vtípek. Děkuju i kolegům, s nimiž bylo milé spolupracovat a kteří vytvářeli ve sborovně atmosféru důvěry a dobrou náladu. A nakonec děkuju i rodičům, s nimiž jsem se na rodičovských schůzkách vždy rád potkával.

Při svém učitelování jsem se i hodně natrápil a nazlobil (žáci by mohli vyprávět). Ale s odstupem člověk docení význam i těch náročných zkušeností a často si uvědomí, že ho zformovaly víc než ty příjemné. Každopádně výsledný obraz klučenické školy, který zůstane v mojí paměti, bude jednoznačně kladný. Naplněný upřímností, srdečností a humorem.

Připomínám ještě, že všechna dosavadní čísla Klíče si můžete ve formátu pdf stáhnout na stránkách naší školy [www.zsklucenice.cz](http://www.zsklucenice.cz) pod záložkou K stažení.

Rád bych se rozloučil jedním pěkným citátem z textíku, který mi nedávno dala do ruky moje babička: „Lidé zapomenou, co jste řekli. Zapomenou, co jste udělali. Ale nikdy nezapomenou, jak se vedle vás cítili.“

Jan Kubíček

### Obsah čísla

**Soutěže.** Turnaj v piškvorkách. Mistrovství světa ve florbale.

**Křížovka. Recept měsíce.** Krabí salát.

**Co se děje ve škole.** Občas se vyrábí, jindy se dovádí.

**Mikuláš.** Nadělovalo se a básnilo.

**Vánoce.** Na jevišti, v tělocvičně, pod stromečkem a v troubě.

**Hity včera a dnes.** Sandokan versus facebook.

**Rozhovory.** Aleš Suchý. Marcel Flemr. Pavel.

**Kromlech.** Před školou vyrostla tajemná stavba.

**Módní policie.** Vendula, Jirka a Michal.

**Vtipná stránka.** Co nadělil internet.





## PIŠWORKY 2018

Dne 22. 11 se stejně jako minulý rok konal na gymnáziu a obchodní akademii v Sedlčanech turnaj v piškvorkách.



Tentokrát jsme vytvořili jenom jedno družstvo, ve kterém byli žáci deváté třídy, a to Aneta L., Beáta B., Jiří K., Michal M. a Anežka Š., tato skupina se nazývala „Ano, bude hůř!“. Skupinka si moc nevěřila, žáci čekali, že se umístí někde úplně na konci, ale opak se stal pravdou.

Při prvním kole se všem ze skupiny moc vedlo, a stejně tak i v kole druhém. Proto postoupili do finále, kde byly poslední čtyři skupiny. Konkurence byla už moc vysoká, nepomohly ani návrhy holek, které se snažily klukům z jiné skupiny dát svá telefonní čísla.

Nakonec skupina „Ano, bude hůř!“ skončila ve finále na čtvrtém místě. Žákům to vůbec nevadilo, ba naopak,



moc se radovali, jelikož minulý rok se žáci Klučenic do finále vůbec nedostali.

Skupina dostala mnoho cen za umístění, jako například tašku, propisku a visačku na klíče. Po převzetí cen jsme společně s panem učitelem Vozábalem spěchali na autobus, který nás dovezl zpátky do Klučenic.

Ponaučení: Nikdy nevzdávejte nic předem, nemůžete totiž vědět, kdy vám bude hrát štěstí do karet.  
(Bety Burianová)

## Mistrovství světa ve florbalu

Dne 4. 12. se druhý stupeň jel podívat do O2 arény na MS ve florbalu. Jeli jsme autobusem s panem Patákem. Cesta trvala cca 2 hodiny a 30 minut. Jel s námi i bývalý spolužák Martin Mladý.

Když jsme dorazili, museli jsme nechat v autobuse kvůli kontrole svoje pití a svačinu. Takže když měl někdo hlad nebo žízeň, musel si to koupit, ale pití stálo 50 Kč.

Při cestě k aréně jsme museli projít kontrolou, jestli někdo nemá třeba bombu nebo něco takového.



Pak jsme si šli sednout na svá místa a brzy začal první zápas Austrálie vs. Thajsko. Vyhrála Austrálie 4 : 3.

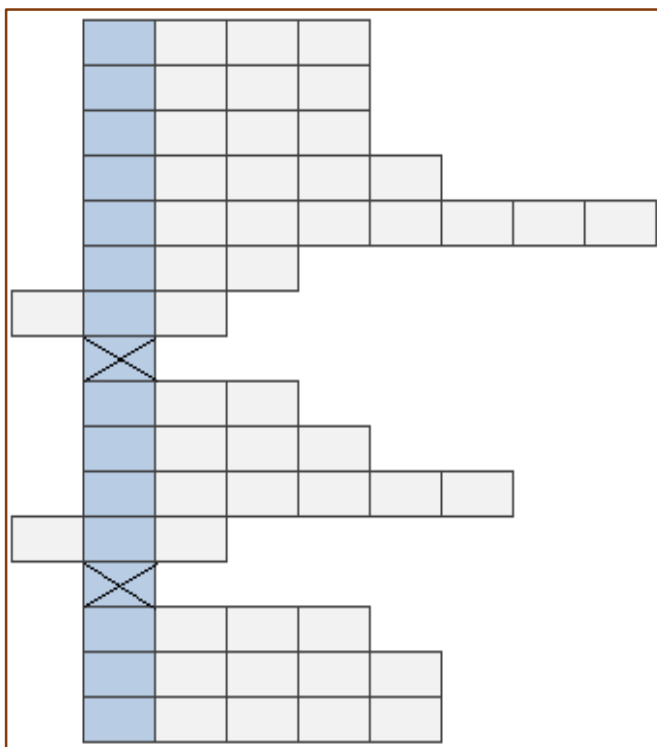
Po zápase byla tři čtvrtě hodiny pauza a pak začal zase druhý zápas, který byl dost zajímavý, hrálo Slovensko vs. Singapur a vyhrálo Slovensko 18 : 2.

Když zápas skončil, oblékli jsme se a šli zpět do autobusu. V autobuse polovina spala. Potom jsme dorazili do Klučenic a šlo se domů.

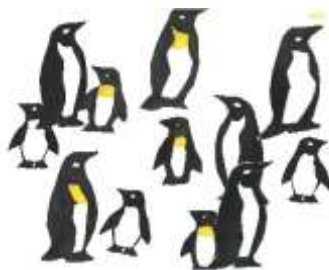
(Kačka Hasmanová)

## Křížovka měsíce

1. Oblečení
2. Slovensky velbloud
3. Dopravní prostředek
4. Ten, který nevidí
5. Na co se díváme
6. Opak dne
7. Manžel krávy
8. Co máme na obličeji
9. Dravý pták
10. Nejhezčí svátky v roce
11. Největší sova v ČR
12. Ten, kdo loví ryby
13. Leze po stromech
14. Domácí mazlíček



Křížovku připravil Ruda Hrdý.



## Recept měsíce: Krabí Salát

### Ingredience:

2 balíčky krabí tyčinky

1 malá majonéza

1 bílý jogurt

salátová okurka

paprika

rajčata

Sůl podle chuti

Pepř podle chuti



Všechny potraviny nakrájíme na kostičky, smícháme dohromady a přidáme trochu soli a pepře. Dáme do lednice vychladnout a máme hotovo.

(Natka Prášková)

## Křížaly a oříšky

O pracovních činnostech 6. a 7. třída šla dělat křížaly a louskat oříšky na jarmark.

Na křížaly jsme použili poslední jablka ze školní zahrady. Křížaly se vyrábí tak, že nakrájíte jablka na tenké plátky a ty potom dáte sušit do sušičky alespoň na 12 hodin. Pak to vyndáte a máte dobrý dezert.



Další hodinu jsme křížaly a oříšky a ještě hrozinky dávali do pytlíků a přidali jsme ještě hrozinky. Pytlíky se pak daly na vánoční jarmark. Ty, které zbyly, snědli žáci o poslední předvánoční hodině. Moc jsme si pochutnali! ☺

(Vojta Šťastný a Julča Burdová)

## Výtržníci napravili škody

Tento školní rok se ovoce do škol dostalo i k druhému stupni. Dostávali jsme hrušky a mlíčka. Když jsme hrušku snědli, byly jsme líní dojít ke koši a vyhodit ohryzek. A tak jsme z různé dálky ohryzky házeli. Bohužel se většina z nás netrefovala a nebylo to jen jednou. Ohryzek jsme pak zvedli a hodili do koše, ale nevšimli jsme si už, že na zdi zůstaly od hrušek fleky. A tak asi po týdně se to zjistilo a domluvilo se, že se zeď vymaluje.



Chvíli to trvalo, ale minulý týden pan učitel Kubíček donesl bílou barvu a dali jsme se do toho. Začali jsme malovat, maloval Ruda a Vojta. Když už bylo vymalováno, tak mi pan učitel řekl, abych utřel barvu, co byla na zemi. Potom jsme šli do fyziky, kde také bylo pár fleků a do toho už se zapojil i Adam.



Potom jsme barvu uklidili a pan učitel nám řekl, že mu máme dát dohromady deset korun za použitou barvu. Když byla hodina matematiky, začala ta barva neskutečně páchnout. Pan učitel Smrčina otevřel dveře, ale moc to nepomohlo. Po chvíli mě začal štípat nos, tak jsem si ho šel vypláchnout na záchod a pak už to bylo dobré.

(Dominik Sejkora)

## Referát: Co mě baví na kroužku

Baví mě proto, že tam pracujeme s počítači, ale to není jediný důvod, že tam chodím.

Další důvod je, že tam jsem s mými kamarády a s mým druhým nejoblíbenějším učitelem na škole a že tam píšeme o tom, co se právě děje nebo co se stalo ve světě anebo v okolí naší školy.

Ale nejlepší je, že si to užíváme a hodně.

(Vojta Šťastný)

# K.L.Í.Č.

Kupujte a přispějte



# Mikulášská nadílka

Dne 5. prosince se na naši klučenickou školu snesla mikulášská nadílka, která se koná každým rokem. Letos to opět měla pod palcem devátá třída, která začala obchůzkou Klučenic.

Poté přešla na naše klučenické školáčky, kteří byli ze začátku poněkud vystrašení, ale poté přednesli krásnou básničku, kterou je naučily paní učitelka Eva a Stáňa, za což si zaslouží velikánskou pochvalu!!

Ti nejmenší školáci pod vedením paní učitelky Šplíchalové byli také velmi stateční a přednesli Mikulášovi a jeho čertům nádherné básničky, za což si zaslouží velmi bohatou nadílku. Třetí třída společně s paní učitelkou Ptáčkovou byly připravení a přednesly básničku, kterou se poctivě naučily, a tudíž neměl Mikuláš důvod nenadělit sladkosti.



Starší žáci už tak krásně připravení nebyli, ale přece jenom si nějaké ty básničky pamatovali, takže ani jim se nadílka nevyhnula.

Největší problém nastal v sedmé třídě, kde jsou ti největší průšviháři. Jen co Mikuláš společně s čerty vešli do třídy, tak se žáci zvedli a začali utíkat, protože věděli, že se vyhubování od čerta a Mikuláše nevyhnou. V této třídě se moc Mikuláši nadělovat nechtělo, spíše naopak, ale zachránil je anděl, který Mikulášovi řekl, že bychom jim měli dát ještě rok a že se za nadílku určitě poučí.

Mikuláš tedy přivřel oči a také jim něco nadělil. U osmé třídy nebylo co řešit. Dá se říct, že jsou prostě bezproblémoví, až na některé věci.

Nakonec ještě devátáci nadělili dárky sami sobě. Všichni měli ze dne dobrý pocit a věděli, že si nadílku taky zaslouží.

(Kryštof Sember)



# Mikulášské básničky

## Mikuláš

Mikuláš je dobrý pán,  
všemi dětmi vyptáván.

Knihu hříchů v ruce má,  
i anděl mu pomáhá.

A co čert, ten rošťák,  
lekne se ho pošťák.  
(Káťa Žemličková)



## Přineste mi dobroty

Přineste mi dobroty  
za jedny boty.  
Slibuju vám, slibuju,  
že už zlobit nebudu.  
Pomůžu mamince  
dát na půdu krabice.  
(Kačka Hasmanová)

## Song Mikuláš

Mikuláši, Mikuláši,  
svolej svoje čerty,  
už jsou tady svátky.

Pojďte, pojd'te pro dětičky,  
které mají hříšné hrabičky.

Jo, a ten anděl,  
ten nás ochrání před čertem.  
(Vojta Šťastný)



## Mikuláši, Mikuláši

Mikuláši, Mikuláši,  
čerta nechej za vraty  
Slibuju ti, slibuju,  
že už zlobit nebudu.  
(Bára Vávrová)



### Čerti

Čerti choděj jednou za rok,  
protože maj na to nárok.  
Chodí s nima taky anděl,  
ještě chodí Mikuláš,  
mám v tom velkej guláš.  
Ten bych si dal k večeři,  
ale máme hovězí.

(Standa Žák)



### Čerti 2

Čerti chodí jednou za rok,  
protože maj na to nárok.  
S nimi chodí taky anděl  
nadílku mi naděl.  
Čert dá jenom uhlí,  
řekne ti: zhubni  
a pošle tě pryč,  
nebo vytáhne bič.  
(Adam Šťastný)

### Kniha pekel

Kniha pekel prozrazuje  
všechno, co kdo zatajuje.  
Tak se před čertem střežte,  
nadílku v klidu snězte.  
(Dominik Sejkora)



### Mikuláši, Mikuláši 2

Mikuláši, Mikuláši,  
kde si nechal čepku?  
Nechal jsem ji doma  
Doma na stolečku.  
(Kačka Hasmanová)

# Vánoční besídka

Každý rok už od listopadu všichni žáci od 1. do 9. třídy chystají vystoupení na vánoční besídku a připravují se i ti nejmenší ze školky. Besídka se letos konala 13. prosince od tří hodin odpoledne. Zatímco paní učitelka Šindelářová a paní asistentka Záhorová připravovaly jarmark, děti se věnovaly poslednímu zkoušení.

Ve tři hodiny se začalo a jako první se na pódiu objevily moderátorky Bety Burianová a Anet Löffelmannová, které nás provázely celou besídkou. Úplně na začátku vystoupily děti ze školky. Zatancovaly, zazpívaly a také předvedly jízdu na motorkách na písničku „Dva roky jezdím bez nehod“.

Po nich přišli prvňáci a druháci, kteří zarecitovali básničky a zazpívali písničku „První sníh“. Třetáci a čtvrtáci nás zas vzali do světa literatury a ztvárnili šest krátkých bajek. Pátáci zazpívali písničku „Zachraňte ježíška“, někteří z nás písničku zpívali s nimi, protože byla chytlivá.

Družina nám zazpívala koledy za doprovodu paní učitelky Dalecké. Šestáci to vzali s humorem a zahráli Popelušku, což je tak trochu jiná verze známé Popelky. Devátáci sehráli krátkou scénku o tom, že když si něco moc přejeme, tak se nám to splní. Scénka byla doprovázena písní „Půlnoční“ a od Václava Neckáře.

Sedmá třída si připravila divadelní představení Otesánek podle známé pohádky o nenasytném jedlíkovi. Osmáci nám pro změnu zatancovali vánoční taneček s názvem „Sdibling Santa“. A na závěr vystoupila ještě jednou devátá třída a zatancovala na anglickou vánoční písničku „Let it snow“.

Celé vystoupení sklídilo zasloužený potlesk. Po něm vypukl jarmark, na němž si rodiče mohli zakoupit výrobky, které vyráběli jak žáci, tak učitelé a někteří rodiče. Celkově se besídka povedla a všichni odcházeli domů spokojeni.

(Natka Prášková)





## Vánoce ve škole

Každý rok o vánocích si zpříjemníme buďto takzvanými dílnami neboli turnajem v ping-pongu. Děti, které chtějí zůstat ve škole, většinou vyrábí něco, co si pro ně učitelé připravili, nebo vybarvují omalovánky, zkrátka oddychové činnosti.

Tento rok si ale pan uč. Kubíček s paní uč. Berginovou připravili výrobu vánočního cukroví. Těsto si předpřipravili doma. Pan učitel přinesl těsto na pracny a paní učitelka na kokosové kuličky. Děti si k naplňování formiček pouštěli



vánoční koledy a užívali si krásné pohody. Když vše upekli, žáci si mohli na vlastně připraveném cukroví pochutnat.

Pak jsou tu děti, které nejsou moc kreativní a preferují radši sport. Proto se skupinka sportovců přesunula do tělocvičny, kde se odehrála soutěž v ping-pongu. V tělocvičně byly připraveny čtyři stoly, u kterých většinou hrály děti po pěti až šesti.

Když si každý u stolu zahrál s každým, zbyl vždy jeden člověk s největším počtem bodů, který postoupil do semifinále. Čtyři děti s nejvíce body hrály proti sobě a vyhrál jen jeden, který dostal sladkou odměnu a diplom.

Po soutěži v ping-pongu a pečení se každý žák přesune do své třídy, kde si pak se svým třídním učitelem rozdali dárky.

(Bety Burianová)



# Hity a děti včera a dnes

Je zřejmé, že doba se proměňuje čím dál tím rychleji. Rozdíl mezi generací dnešních dětí a jejich rodičů je pravděpodobně větší, než mezi generací dnešních rodičů a jejich prarodičů. Proto nás napadlo zaměřit se na to, jak se bavily děti dříve a jak se baví dnes. Požádal jsem děti na kroužku, zda by nepožádaly svoje rodiče, aby jim pověřili něco o hitech a zábavách jejich dětství. Zareagovaly dvě maminky, jimž tímto velmi děkuji za pěkné příspěvky. Děti jsem pak vyzval, aby popsaly některé hity a zábavy současnosti. Říkal jsem jim: „Napište to tak, aby to pochopil váš děda nebo babička.“

Mohlo by se možná zdát, že díky přemíře moderních technologií je svět dnešních dětí méně opravdový, že jsou o něco ochuzeny. Ale zkusme se na to podívat opačně. Pokusme se vnímat ono bohatství možností, které se dětem otevírá. Možnost propojit se svými vrstevníky z druhého konce republiky, vzájemně se inspirovat. Pozitivní potenciál, který technologie přinášejí, se plně ukáže až v budoucnu a já věřím, že nám pomohou proměnit svět k lepšímu.

Jan Kubíček

Mé dětství probíhalo v 80. letech a bylo krásné. Běhali jsme s kamarády venku. Vždy platilo do tmy doma a fungovalo to. Mobily a PC nebyly. A myslím, že nám nic z toho nechybělo.



Skákali jsme gumu, hráli tenis o zeď, krvavé koleno, bojovku, stavěli bunkry. Sbírali jsme céčka a taky plechovky od zahraničních limonád, tady v té době nic takového nebylo. Třeba mít Kinder vejíčko od někoho, kdo byl v cizině, byl malý zázrak. V televizi jsme měli dětské pořady Magion a Vega a v neděli Studio Kamarád. Sledovali jsme seriál Sandokan – to byl náš idol. Ti šťastnější z nás měli tričko s jeho obrázkem.

Vždycky budu na dětství vzpomínat s láskou. Vše jsme sdíleli spolu – osobně, ne přes sociální síť. Bylo to fajn.

(Dana Hasmanová, maminka Kačky)

Za času mého mládí (7 -15 let) jsme měli hodně zájmů, na rozdíl od dnešní generace. Neměli jsme počítače ani mobily.

Vyhráli jsme si sami venku, na hřištích, u rybníků nebo třeba jen na poli. Holky si hrály do 13 let s panenkami a kluci s autíčky. Po škole jsme trávily čas tím, že jsme si půjčovaly kočárky s malými dětmi a chodily s nimi na procházky. Maminky byly naopak rády, že měly čas pro sebe a mohly si udělat domácí práce. Jinak jsme se bavili tím, že jsme skákali gumu, panáka, sbírali a vyměňovali si známky nebo céčka. Natáčeli jsme si písničky z rádia na kazety a přepisovali si je do sešitů a k nim se lepily obrázky z novin a časopisů.



Moc ráda vzpomínám na tyto časy a mrzí mě, že moje děti nezažijí alespoň zlomek takových chvil.

(Květa Mášová, maminka Betky Burianové)



## Sociální sítě



Sociální síť je program, přes který se lidé mohou propojovat pomocí internetu. Můžou si psát, volat, sdílet různé fotky a videa. Mezi nejrozšířenější sociální sítě patří facebook, instagram a twitter.

Facebook (vyslov fejsbuk) je nejrozšířenější sociální síť dneška. Účet na ní má už několik miliard lidí. Můžete na ní sledovat videa, sdílet fotky, hrát hry, nakupovat, psát si s přáteli, volat si s nimi, poslouchat hudbu, v podstatě úplně všechno, co můžete dělat na internetu.

Někteří lidé mají na facebooku i více profilů. Různé příspěvky můžete ohodnotit smajlíkem nebo mračíkem, čili takzvaným emotikonem.



(Natka Prášková)

## Youtubeři

Youtubeři (vyslov jútubeři) jsou lidé, kteří natáčejí na internetové stránky jménem youtube (jútub) a tam nahrávají různá videa, nebo natáčejí naživo, takzvaný stream (strým, anglicky proud).

Další je challenge (čelendž, anglicky výzva), což znamená, že si dají úkol a ten musí splnit, a když ho nesplní, dostanou trest, jaký byl zadán na začátku, třeba musí sníst něco hnusného a podobně. Nebo na Youtube dávají různé návody, třeba jak ozdobit telefon nebo penál a různá další podobná videa.



Do další kategorie patří amatéři, jako jsem třeba já (vox 123) a další děti z naší školy, kteří se snaží být jako ostatní youtubeři, kteří mají gold button [gould batn]. Ten dostanete, když budete mít 100 tisíc odběratelů, a když ho máte, tak si ho můžete vystavit a pak se tím můžete chlubit.

(Vojta Šťastný)

## Brýle na virtuální realitu

Virtuální realita je přístroj, který vypadá jako větší brýle, které jsou připojeny k počítači.

Na počítači si můžete určit, kde chcete být, například: v Londýně, uprostřed zombíků v rozpadlém paneláku, nebo jak padáte padákem, možnosti jsou nekonečné. Můžete být tím, kým chcete a jak dlouho chcete, ale potřebujete výkonný počítač, který uspokojí náročné technické požadavky.



Virtuální realita tu s námi není příliš dlouho. A také si ji zatím nemůže pořídít jen tak někdo, protože tato „hračka“ stojí přes 20 000 Kč. Myslím ale, že pokud máte navíc 20 000 Kč a nudíte se, tak tímhle rozhodně uděláte dobrou investici.

(Dominik Sejkora)

## Snapchat

Snapchat (vyslov snepčet) je aplikace, kterou používá každý druhý teenager. Je to aplikace, na kterou se vlastně fotíte a máte tam různé efekty, takzvané filtry, třeba pejska, kočku nebo věneček z květin.

Můžete se tam spojit se svými kamarády a posílat jim různé fotky nebo videa, a můžete si i psát. To ale moc lidí nevyužívá, spíš to používají jen na to focení a ty fotky přidávají na jiné sociální sítě, například facebook nebo instagram.

(Kačka Hasmanová)



## Pokémon go



Pokémon go (pokémon gou) je mobilní aplikace založená na principu rozšířené reality, byla spuštěna v roce 2016.

Udělalí to, aby to bylo jako realita. Bylo to o tom, že se hledali pokémoni. Museli jste vždycky dojít na místo, kde byl, on se vám pak ukázal v mobilu a pak jste s ním bojovali.

Dneska už to ale nikdo nehraje, protože je to nebaví. Nevím proč, asi že je to blbost. Nejvíc pokémonů je v Praze, ale jeden byl v Klučenicích u kostela.

(Rudolf Hrdý)

## Šití

Já a Kamila chodíme na kroužek v Milevsku v Domu dětí a mládeže. Kroužek se jmenuje zašívání neboli šití. Vyrábí se tam různé ozdoby na stromek, polštářky, může být i oblečení na sebe. Je to docela zábava a pro rodiče, kteří od dětí (spíš holek) nemají chvilku klidu, můžu jenom doporučit. Děti to zklidní a rodiče si mohou odpočinout. ☺

(Julča Burdová)



## Zamyšlení na závěr

Jaká jsme generace? Velmi diskutabilní otázka. Většinou slyšíme řeči ve stylu „Za nás žádné mobily nebyly, a také jsme byli šťastní“ nebo „Jdi ven, pořád jsi jen doma u toho počítače.“ Svým způsobem mají ti naši rodiče a prarodiče pravdu. Měli bychom se více zajímat o okolní svět, přírodu a ne jen o to, „co mi zrovna odepsal,“ nebo „jaký filtr k fotce mám dát?“. Vše jsou to zatím samá negativa, ale má to i své pozitivní stránky?

Řekla bych, že v něčem ano, i když mě toho zrovna moc nenapadá. Například naše city, hodně věcí vnímáme více emocionálně, dokážeme se zaměřit na věci a pevně v ně věřit. Také bych podotkla, že máme jinou fantazii než dříve. Hodně si věříme a jdeme si svou cestou tak, jak chceme my, a ne tak, jak by to chtěl náš táta nebo mamka. Většina z nás hodně rozumí technologiím, nakonec je každá babička ráda, když jí najdeme recept nebo chybějící slovo v křížovce na internetu.

(Bety Burianová, úryvek ze slohové práce na téma Naše generace)



# Rozhovor s Alešem Suchým

V Klíči jsme postupně vyzpovídali skoro všechny klučenické učitele, proto muselo nakonec dojít i na pana ředitele. A protože bylo na co se ptát, je rozhovor poměrně rozsáhlý. Pan ředitel vyprávěl nejenom o své životní cestě, která ho zavedla do Klučenic, ale i o svém pohledu na učitelství a učení.

**Baví vás tahle práce?**

Určitě.

**Měl jste někdy chuť odejít? Budete tady pracovat do důchodu?**

Ano, budu tady pracovat do důchodu (úsměv).

**Jak dlouho jste už ředitel?**

Od srpna 2009, letos to bude deset let.

**Chtěl jste být vždycky učitel?**

Teoreticky ano, prakticky jsem chtěl pracovat s lidmi. Úplný začátek vycházel z mého sportovního zaměření. Na střední škole jsem se začal intenzivně pětikrát týdně plus v sobotu závodně věnovat atletice. A v té době mi to docela šlo, takže jsem se dostal do okresního, pak krajského a nakonec reprezentačního výběru. Asi největší zážitek byl třetí místo na mistrovství republiky, na stadionu Strahov, tam, kde tehdy závodily ty největší hvězdy, bylo napsáno „Třetí místo: Aleš Suchý.“

**V jaké to bylo disciplíně?**

Skok vysoký. Ještě jsem dělal závodně překážky, ale tam jsem byl v takovém lepším průměru v okrese. A díky těmhle zkušenostem jsem si řekl, že bych chtěl dělat trenéra. Na to je vysoká škola, Fakulta tělovýchovy a sportu v Praze. Tam jsem se

přihlásil, ale nedostal jsem se. No a druhá varianta byla Pedagogická fakulta v Brně.

**A co vás přivedlo z Brna, respektive z Vysočiny, do Klučenic?**

To je taky zajímavé. Když jsem nastoupil na vysokou školu, měl jsem už zajištěné místo na základní škole v Jihlavě, jenže jsem se během studia oženil a pro moji manželku, Stánu, tam místo nebylo. Ona byla učitelka v mateřské školce a v Jihlavě byly všechny obsazené, a to i v okolí. A tak jsme si řekli, že to zkusíme naopak. Stáňa pochází z Krásné Hory a nejbližší volné místo bylo v Klučenicích, jak ve škole, tak ve školce, a s bytem. A my jsme si řekli, že to vezmeme.

**Kolik jste tady měl úplně na začátku dětí?**

Já jsem sem přišel v roce 1986. To byly třídy kolem dvaceti dětí. Bylo to taky těchto sedm tříd, takže celkem sto dvacet, sto třicet dětí, zhruba dvojnásobek.

**Jaké byly vaše začátky? Co jste učil a jak vám to šlo?**

Učil jsem matematiku. To byla podmínka, protože neměli matikáře, proto jsem se musel poslední prázdniny hodně učit druhostupňovou matematiku, protože na vysoké škole jsem se učil prvostupňovou. Čili matematiku a pak další



*Učitelský sbor ve školním roce 1990/1991*

předměty, na které jsem měl zkušenosti. Na střední škole jsem dělal vrcholově sport, na vysoké jsem si vzal odbornost výtvarná výchova, nemám gymnázium, ale mám učební obor. Takže jsem učil jeden rok fyziku, další rok třeba přírodopis, technické a pracovní činnosti, výtvarku, a díky tomu, že jsem na ZŠ chodil na piano do lidušky, tak jsem učil hudební výchovu. Na moji žádost mi dal pan ředitel, což byl tehdy Václav Hlinomaz, hudební výchovy od první do deváté třídy, které jsem učil deset, možná dvanáct let.

### **Na co všechno umíte hrát?**

Na piano, během jedné prázdnin jsem se naučil na kytaru, a pak už to jde úplně samo, takže jsem se naučil na foukací harmoniku, na zobcovou flétnu. Jakmile pochopíte, jak jdou ty tóny za sebou, tak už se to dá naučit snadno. Chce to ale čas, všechno je to o čase. Všechno, co člověk umí, je o čase a o vůli. Já když jsem sportoval, moji soupeři minimálně z poloviny chodili do hospody, a proto se toho moc nenaučili, ale já jsem chodil domů a učil jsem se na hudební nástroje.

### **A v té době, kdy jste učil, jste měl i tělocvik?**

No, jistě, vždyť jsem byl skoro vrcholový sportovec, takže jsem učil samozřejmě tělocviky. Tady vždycky nějaký náš Klučák dokázal porazit ty příbramské kluky, kteří si mysleli, že jsou mistři světa. To přijel třeba Pavel Marků z Klenovic a vyhrál závody ve skoku vysokém. Nebo Láďa Kravar ze Solenic a vyhrál hod míčkem. Házel 79 nebo 80 metrů. Ten nemohl házet rovně, ale musel na hřišti házet úhlopříčkou, protože by nám zaházel míčky někam do trávy.

### **Vy jste vystudoval první stupeň. Učil jste i na prvním stupni?**

Až později. Dlouho jsem učil na druhém stupni. Ale první stupeň mi chyběl, takže jsem tam pak na vlastní žádost asi tři, čtyři roky měl svoji třídu.

### **Zažil jste někdy šikanu na téhle škole?**

Také jsme měli. Ale ne dlouhodobou. Podařilo se nám to vždy chytit v zárodku. Nedávali jsme za to dvojky z chování, ale dávali jsme ředitelské důtky, a to hned. Myslím, že tím, jak jsme malá škola, se to ke mně vždycky velmi rychle doneslo. A hlavně si myslím, že vy jako žáci, nebo i učitelé, se nebojíte s něčím přijít. Mně kolikrát přijde, že na těch velkých školách si už za branou školy učitelé toho dítěte ani nevšimnou, kdežto já, když vás vidím támhle někde na plotě, tak řeknu, hele myslíš si, že je správný vylézt tamhle... na střešku kabin? Tam jsem jednou chytil Kryštofa (smích) a hned jsem ho zpražil, co tam dělá. Ale je to v dobrém, ne že bych nad ním lámal hůl, ale že nám to není lhostejné.

Zase na druhou stranu, i ti žáci to takhle cítí, takže oni sami přijdou a řeknou to. Není to bonzování, ale chtějí, aby v tom kolektivu byla pohoda.

### **Jak vás napadlo, že si postavíme před školou kromlech?**

To souvisí s něčím, co já dělám jako učitel úplně od začátku. Mě jako dítě, a já si to moc dobře pamatuju, moc škola nebavila. Takže jsem chodil sportovat, chodil jsem ven, na kolo. A tady jsem si říkal, když jsem šel učit (a proto jsem šel učit), že když budu mít děti, tak je nebude bavit, stejně jako mě, sedět pořád v lavici, ale budou se chtít učit mimo ty lavice. Začalo to tím, že jsem učil před dvaceti, pětadvaceti lety dějepis, a tam jsme se zabývali historickými zbraněmi. A v dílnách jsme začali dělat historickou zbraň, ruční, palnou, takzvanou předovku.



### **A fungovala?**

Ne, to byly makety. Na opravdovou bys musel mít zbrojní průkaz. Ale tím jsme se naučili to řemeslo, práci se dřevem, práci s kovem. A najednou, když si někdo tu zbraň udělal – většinou si ji nesl domů – tak se všichni podívali, co tady jsme schopni udělat. Takže jsme spojovali teorii a praxi. Při hodině technických činností jsme si povídali o dějepise, a místo toho, aby se děti učily doma, učily se při těch technických činnostech. Je to něco, jako když se při tělocviku máte rozklusávat a nebaví vás to, ale když si vezmete míč a běháte při fotbale, tak naběháte čtyřikrát tolik kilometrů. Čili touhle cestou jsem šel.

V dějepise jsme se dostali ke Keltům a já jsem si říkal, že jednou bych se chtěl na nějaká ta místa podívat. A díky tomu, že od roku 1982 každý rok jezdím na klasické vandry pod širák, tak jsem se k těm památkám dostal – staré hrady, zříceniny...



My jsme ještě měli tu výhodu, že různé památky byly sice totálně zdevastované, ale tím pádem byly přístupné. Když někomu vyprávím, že jsem spal na Rábí několik dnů a dneska tam platí stokorunu vstupné, tak se diví. To je zkrátka to, čemu říkám, že jsme měli tu naši svobodu. Nás nepustili za hranice, ale uvnitř republiky to bylo celkem fajn.

A najednou mi přišla zajímavá keltská kultura. Mám přátele ze Zbraslavi, kteří chodí na vykopávky, a tam na tyhle pozůstatky narazili. A mně přišlo fajn, že bychom si o tom mohli povyprávět – máte tam matematiku, geometrii, dějepis, přírodopis, zeměpis... A najednou jsme zjistili, že to má smysl. A hlavně ty děti pak budou chodit, bude jim dvacet, a řeknou, hele tohle jsme tady stavěli my. Protože to asi těžko za rok, za dva někdo zničí nebo přemístí. Nehledě na to, že i já se rád zastavím a dívám se – třeba tamhle z okna z prvního patra je to vidět krásně – jak je to přesně pravidelné. Já jsem si ani nemyslel, že to takhle dobře dopadne.

Druhá věc je, že mám také rekreační chalupu na Vysočině a s těžkými břemeny jsem se tam naučil pracovat, protože jsme překládali zápraží a každý ten kámen vážil dvě stě kilo. Tady ty kameny váží zhruba stejně, některé možná tři sta. A tak jsme sestavili kladkostroj. Když jsem tehdy řekl klukům, že budou tahat ty kameny, tak oni, no to nezvládneme, ale pak když jsem řekl kladkostroj, tak oni, no to jsme se učili... A už jsme se dostali zase k Egyptanům a k pyramidám, kde netahali jenom několikasetkilové, ale několikadesítektonové kvádry.

### **A tamhle už zase něco stavíte...**

Ano, to je další projekt. Už kdysi jsem si říkal, že tamhle, jak je ten stůl venku, bych někdy rád udělal střechu, což už je náročnější stavba a závisí to hodně na materiálu, takže jsme si řekli, že bychom si udělali takový malý venkovní amfiteátr. A zase, aby to nebylo jednoduché, tak jsme si řekli, že bychom chtěli udělat rekonstrukci starého řeckého divadla, teatro mundi, divadlo světa. Alespoň si zase děti sáhnou na to, že je třeba to všechno vyměřit. Co se týče materiálu, kámen je na práci sice

náročný, ale je vděčný z toho hlediska, že tady po vás něco zůstane.

### **Jaká tedy byla původní funkce kromlechu?**

Kromlech byl původně obětiště a, dá se říci, chrám. Jako my máme dnes kostely, tak tohle bylo místo, kde se scházeli na svoje bohoslužby. U Keltů byli takzvaní druidi, což byli jejich kněží a vzdělanci. Tak jako se dneska říká profesor nebo děkan, nebo dříve Mistr, jako byl třeba Mistr Jan Hus, tak u nich to byli druidi. Ale tenkrát neměli písmo, takže veškeré svoje vědění si předávali ústně. Dneska se studuje zhruba pět, šest, sedm let na vysoké škole, ale tehdy se to předávalo třeba pětadvacet let. A to byly především věci o přírodě, o astronomii, o geologii. Takovým typickým příkladem z této doby je Stonehenge.

### **A poslední otázka. Které tři věci byste si vzal na pustý ostrov?**

To není jednoduchá otázka. Na takovou situaci jsem se v duchu určitě připravoval, od dětství mě to zajímalo, takže v mé knihovničce je encyklopedie od Mirko Vosátky, protože tam je, jak přežít kdekoliv a kdykoliv. Čili co bych potřeboval? Určitě rozdělat oheň, takže bych si vzal křesadlo – to mám teď připravené v ředitelně. Mrzelo by mě, že bych si nemohl vzít mobilní telefon, protože tam mám plno aplikací, které bych potřeboval, třeba na stavbu domu a podobně. Ale to bych si mohl vyměřit i jinak. Pak by byla otázka, jestli byste mi dovolili vzít si tam někoho blízkého, protože člověk je tvor společenský a samotnému by mu tam bylo hodně smutno. I ten Robinson měl svého Pátka.

### **Děkujeme za rozhovor.**



*Devátá třída na výletě ve Vysokých Tatrách v r. 1988*



# Kromlech

Pan ředitel přišel s nápadem udělat kromlech čili kamenný kruh. Někdy v listopadu jsme začali koukat na filmy o Keltech a seznamovali se s různými kromlechy v Čechách i ve světě. Ve skupinkách jsme si je vybírali a tvořili o nich výklad.

Na konci listopadu jsme se dali do díla. Holky začaly vyměřovat pomocí provázku místo na kromlech na place před školou. Když přesně vyměřily obvod kruhu, začaly kolem něj kopat žlábek jako ohraničení. Když bylo vykopáno, celý žlábek se vyplnil kamínky.



V tuhle chvíli bylo vše připraveno na kopání velkých kamenů. Toho se opět chopily dívky. Mezitím kluci za školou připravovali kameny. Většina z nich jen tak ležela za školou. Zůstaly tam po zavádění tepelného potrubí, tak se je pan ředitel rozhodl využít.

Vybralo se několik vhodných kamenů, do kterých se navrtaly díry na železné tyče, které měly zajistit stabilitu kamenů. Ty se vždy naložily na kolečko a odvezly se improvizovaným spřežením před školu. Spřežení vypadalo takto: vpředu dva žáci, za nimi kolečko a nakonec pan ředitel.



Na místě se kámen vždy kladkostrojem položil do vykopané díry na již zmíněný kruh z malých kamínků. Po usazení dvou základních kamenů ve středu kruhu následovaly kameny na okrajích.

Výsledná podoba je následující: dva kameny ve středu, 9 po obvodu, na západní straně je vchod tvořený dvěma vysokými kameny, naproti nim stojí pak jeden široký kámen.

Zasazení posledního kamene zabralo celou poslední hodinu „pracovek“, jelikož stavba probíhala rychlostí asi jeden kámen za hodinu, někdy ani ten jeden, tak projekt zabral celý školní rok.

(Text sepsali už v loňském roce Matěj Burda a Nela Koubalíková, loňští devátáci, ale do posledního loňského čísla Klíče se nám článek nevešel, proto ho zveřejňujeme teprve nyní.)

## Megalitické stavby – menhiry, dolmeny, kromlechy ...

Kruhové kamenné stavby jsou jedním ze základních typů megalitů, které vznikaly ve světě na konci pravěku. Již tehdy lidé téměř na celém povrchu Země věděli o schopnostech přírodních krystalů a dovedli jich využít pro svůj život prostřednictvím různých podob megalitů.

Slovo **megalit** pochází z řečtiny. **Megas** v ní znamená "velký" a **lithos** zase "kámen". Megalitů stojí v západní Evropě tisíce - samostatných menhirů, kamenných řad, kruhů (těm se říká **kromlechy**), dolmenů i složitějších, opravdu monumentálních sestav. Jsou to pravěké kamenné objekty, staré čtyři, ale někdy také sedm tisíc let. Nevíme úplně přesně, k čemu sloužily - a i to je jeden z důvodů, proč se o ně odedávna lidé zajímali. Opředli je pověstmi a bájemi, později je vědecky (a někdy i dost nevědecky) zkoumali. Dodnes poutají zájem veřejnosti - přátel historie i milovníků záhad.

Náš klučenický kamenný kruh je zajímavý tím, že jeho střed tvoří megalit, ale dva ploché dolmeny na dvou menších podstavách. V této pozici byly kameny používány některými severskými kulturami.

Vstup do kruhu je ze západní strany, tvoří jej průchod mezi dvěma vyššími menhiry. Je nutno jej použít pro vstup i opuštění kruhu. Při vstupu je dobré se mezi kameny na chvíli zastavit, případně se jich dotknout dlaněmi. I zbylé světové strany jsou vyznačeny vyššími kameny pro orientaci.

Kamenný kruh je postaven z 9 kamenů (menhirů) umístěných v pravidelném kruhu o průměru 9 metrů a leží 457 metrů nad mořem. Tímto kamenným kruhem rovněž prochází linie hrad Strakonice - zámek Orlik – tvrz Holešice – kromlech Klučenice – viklan Krásná Hora.

I když novodobé kamenné imitace nesplňují základní atributy prehistorického megalitického stavitelství, nutno přiznat že současnému modernímu člověku přinášejí užitek. Nad úrovní země vyčnívající dominantní kámen nebo kamenná sestava z hrubě opracované horniny působí zvláštním dojmem romantické estetiky. Již z větší vzdálenosti navozuje pocit mimořádného zážitku. Tím se tyto novodobé kamenné sestavy blíží k pradávnému intuitivnímu využití megalitických staveb jako prehistorických svatyní a kultovních, často i rituálně obětních míst. Již z dálky hlásají svůj význam. Pobyť v jejich blízkosti pak tuto skutečnost potvrzuje. Novodobí uživatelé si pochvalují blahodárný účinek pobytu uvnitř kamenné sestavy nebo v blízkosti jednotlivých kamenů.

(Připravil Aleš Suchý)

## Rozhovor s Marcelem Flemrem

**Jak dlouho byste tu chtěl zůstat?**

Co nejdéle.

**Kolik vám je let a jak se jmenujete?**

Je mi 36 let a jmenuju se Marcel Flemr.

**Kde bydlíte?**

Na Předním Chlumu.

**Co si myslíte o této škole?**

Je skvělá. Malá, ale útulná.

**Jaká třída se vám nejvíc líbí?**

Nemám žádné preference, snažím se nedělat předsudky. Všichni jsou jedineční mezi žáky.

**Jaký předmět budete učit?**

Dějepis, přírodopis, informatiku, angličtinu a hudebku.



**Jakou třídu dostanete?**

Budu třídní učitel v 7. třídě.

(Rozhovor pohotově uskutečnil Vojta Šťastný.)

# Rozhovor s Pavlem

Hned v prvním týdnu po Vánocích se naše škola rozšířila o dva nové spolužáky, sourozence Pavla a Natálii z Milevska. Natka chodí do osmé třídy, Pavel do deváté. Natce se do rozhovoru nechtělo, takže to Pavel vzal i za ni. Vyfotit se ale nechali společně.

**Kam jste chodili na školy?**

Základní škola Komenského v Milevsku.

**Proč jste tady?**

Měli jsme nějaké problémy v rodině.

**A vy dva jste neměli žádné problémy ve škole?**

Pár problémů bylo, občas nějaká ta rvačka,



kouření před školou, nic většího.

**Jak se ti v Klučenicích líbí?**

Je to tady celkem dobrý, jsou tu docela fajn lidi. Máme prima fajn učitele na český jazyk.

**Jaký je tvůj oblíbený předmět a učitel?**

Čeština a pan Kubíček.

**Cítíš se tu v pohodě, nebo máš občas depresi?**

Když jdu ráno do školy, tak depku nemám. Ve škole, když sedím v lavici, tak to jo, ale jinak v pohodě.

**Jsi rád, že tu jsi se ségrou?**

No to asi jo, ségra, to je docela člověk, který mě drží nad vodou.

**Co tím přesně myslíš?**

Kdyby tu nebyla ona a můj nejmladší bratr, asi bych to tu nedával a už bych byl někde na útěku nebo úplně jinde. Ale do školy se těším každý den.

**Jaké jsou rozdíly mezi naší a vaší školou?**

Rozdíly jsou tu určitě v tom, že je tady méně dětí. Ale tady je výhoda, že dáváme víc pozor, že na nás učitelé víc dohlédnou. Ale bylo tam víc kroužků, tady je to takové zapadlé.

**Jaké máš záliby?**

Hraju florbal za FBC Došvih Milevsko. Pak občas nějaká ta party s kámošema A pak taky příroda.

**Kam se hlásíš na školu?**

To ještě přesně nevím, ale nejspíš buď automechanik, nebo opravář zemědělských strojů.

**Co posloucháš za muziku?**

Český rap – PTK, Syndrom Snopp, Arwi.

**Do jaké země na světě by ses chtěl podívat a proč?**

Plánuju dostat se do Švédska, protože je tam nejlepší florbal. Anebo Španělsko kvůli Barceloně.

(Ptali se žáci 9. třídy a Jan Kubíček)



# MÓDNÍ POLICIE

## Vendula Berginová

Paní učitelka Berginová zvolila pohodlný outfit. Černý svetr je klasická módní věc, která nesmí chybět v šatníku žádné ženy.

Modré džíny barevně pasují k černému svetr, takže jedno velké plus. Jinak džíny ve zvonovém stylu opět začínají být in. Nejspíše proto, že opticky prodlužují a dávají kila dolů. K paní Berginové se tyto dva kousky oblečení hodí.

Pásek je černý se stříbrnými tryskami, kdyby si paní Vendulka vzala i nějaké stříbrné doplňky, určitě by tím nic nezkazila, ale jinak je pásek v pohodě.

Hnědé boty by mohly být méně robustní, ale na druhou stranu tento typ bot se vrátil už minulý rok do módy a přetrvává až do teď.

Aby paní učitelka přidala trochu barev, zvolila červenou rtěnku, což byl výborný nápad. Celkový outfit se mi líbí a jak jsem říkala, k paní Berginové se hodí.



## Michal a Jirka



Jirka si vzal černé tričko značky Adidas, i když to mu na této fotce není vidět. K tomu si vzal světle modré džíny, kterými prosvětlil celý outfit, což byl výborný nápad.

Co se mi velice líbí, jsou ponožky se stejnou značkou jako tričko. Značkové ponožky koukající z bot jsou v posledním půlroce u teenagerů velice populární. Jediné, co se mi nelíbí, je tričko zasoukané do kalhot, u kluků to nevypadá zrovna hezky. Jelikož je ale Jiřík šoumen, udělal to spíš jen kvůli vtipné fotce.

Michal si vzal výrazně oranžovou mikinu s černými písmenky, natištěnými jak na hrudi, tak i na rukávech. Ačkoliv se to může zdát odvážné, mně osobně se to velmi líbí. Je to moc dobře zvolený módní kousek, který se teď hodně nosí.

Černé džíny se hodí k písmenům na mikině. Jelikož je to stejný šoumen jako Jiřík, také si přes nohavice přetáhl bílé ponožky, ale tentokrát se značkou Puma. Tím rozhodně nic nezkazil.

(Bety Burianová)

# #ETIPNÁ STRÁNKA

KEŽ TI OTEC VYMYSLÍ MASKU NA HALLOWEEN



POMOC!  
Nutně sháním  
někoho, kdo



by šel za mě zítra  
do práce!

PŘESNĚ TAKHLE VYPADÁ HOLKA



KTERÁ NĚCO POTŘEBUJE

Co já namaluju  
kámošovi do  
sešitu



Jak on mi to  
oplatí...



TOHLE ZNAMENÁ VÁLKU!



JASNĚ, SKOČ SI PRO FOŤÁK.  
JÁ TADY ZATÍM  
POČKÁM...

- Normálně se jdi zeptat kámo..
- Jsi si jako jistý, že se to podaří?
  - Stopro! Jdi.
- Brý den jedny modré elemka

